

"Tôi tin..."

"Tôi tin trong cháo không có độc, mà cho dù có độc cũng không sao..."

Hắn rời khỏi môi cô, khẽ nhướm mày nói, Uyên Khanh nghe xong mà kinh tởm mạnh tay đẩy Minh Khang ra, khiến hắn ngã người về sau ghế.

Cô cau mặt, trợn mắt đưa tay lau miệng, từ khi nào mà Tống Minh Khang lại trở nên tùy tiện như vậy? Hôm nay lại dám hôn luôn cô? Có phải bị bệnh làm hắn mất trí chẳng.

"Anh đang làm cái quái gì vậy"

"Tôi chỉ muốn kiểm chứng..."

Cô câm nín, thật sự muốn tát hắn lắm chứ nhưng nghĩ lại hắn vừa mở ồm dậy nên dặn bụng nhịn nhục, cái tên khốn này dạo này thay đổi quá nhiều? Là vì đoạn clip cô đang giữ sao? Nên hiền lành như vậy.

Cho dù hắn có tốt thật, Nhã Uyên Khanh tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ.

"Đồ bỉ ổi"

Dứt lời Uyên Khanh quay người đi thẳng ra cửa, nghe cô chửi đột nhiên Minh Khang trong chớp nhoáng mỉm cười nhẹ, nụ cười đầu tiên, hắn dành cho cô gái đã bị ngược đãi bấy lâu.

Không hiểu bản thân làm sao lại cười? Dù có thay đổi, trở nên tốt đẹp thì cũng muộn màng rồi, Uyên Khanh sẽ không có chuyện nhắm mắt tha thứ.

Minh Khang ăn xong cháo thì thay đồ lập tức đến công ty, một người ham công tiếc việc như hắn chả màng đến sức khỏe.

Uyên Khanh còn không để ý hắn đi từ lúc nào, xuống nhà nghe Mĩ Nhu nói lại cô mới biết.

Uống xong ngụm nước, Uyên Khanh thấy Mĩ Nhu có vẻ lu bu tay chân công việc không xuể, rảnh rỗi nên cũng muốn giúp Mĩ Nhu dọn dẹp, đang lau mấy chiếc bình bông, cô nghiêng đầu nhìn vào khe cửa nhỏ thư phòng sách Minh Khang, hình như khay cháo và ly nước vẫn còn chưa dọn.

Uyên Khanh sải bước đi đến đẩy cánh cửa vào bên trong, lúc xoay người eo cô có va chạm vào cạnh bàn, làm chiếc bàn xô dịch một ít, mấy quyển sách vì thế mà rơi xuống sàn nhà.

Cô xuýt xoa, nhiều đó cũng hậu đậu, Uyên Khanh ngồi xuống sàn nhặt từng quyển, bất chợt từ trong một quyển sách cũ rơi ra tấm hình chân dung cô gái.

Cô nheo mắt cầm lên xem thử thì vô cùng kinh ngạc.

Tay hơi run, nét mặt sững sờ, cô đơ người

"Cô...cô gái này..."

Khóe môi mềm mọng, má má thốt lên được vài tiếng, cô lật ngược ra sau xem thì có một dòng chữ kèm tên.

“Mộng Tĩnh...”

Uyên Khanh hoảng loạn, tâm can rối ren, đầu óc mơ hồ, òng ọc lung, cô đánh rơi tấm ảnh xuống

“Mộng...Mộng Tĩnh? Sao cô lại có khuôn mặt giống tôi đến vậy”

Uyên Khanh ngồi trong phòng hẩn tằm 30 phút mới ra ngoài, lúc bước ra trán cô mồ hôi nhễ nhại. Rốt cuộc cô gái Mộng Tĩnh kia thì có liên quan gì đến cô?

Hóa ra bấy lâu Nhã Uyên Khanh là người thế thân vì có dung mạo y đúc Mộng Tĩnh sao.

Tối đấy, trong bữa cơm, Uyên Khanh luôn hồi nhìn hẩn, Minh Khang thì vẫn không để ý Uyên Khanh, chậm rãi đặt đôi đũa xuống bàn, nói thật này giờ cô cũng không nuốt nổi hạt cơm nào.

Cô thở sâu, khẽ cất giọng.

“Mộng Tĩnh và tôi còn giống chỗ nào? Ngoài tướng mạo, khuôn mặt”

“Anh yêu Mộng Tĩnh nhưng cũng chính tay sát hại cô ấy...”

“Vậy còn tôi? Anh có định giết luôn không”

P/s: Anh bác sĩ làm nam chính được không mọi người.